

ע"פ 42369/01/18 - מדינת ישראל נגד יוסף ברדוגו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 42369-01-18 מדינת ישראל נ' ברדוגו
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אברהם בולוס
מערערת מדינת ישראל
נגד
משיב יוסף ברדוגו
פסק דין

1. ערעור על קולת העונש אשר נגזר על המשיב בבית המשפט לתעבורה בחיפה בתת"ע 12-3445-17 (כב' השופט כרמית פאר גינת) בגז"ד מיום 4.1.18.
2. ביום 16.3.17 המשיב החנה את רכבו בחניה המיועדת לנכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
3. בהתאם לצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002 עסקין בעבירת ברירת משפט שהקנס שבצידה עומד על סך 1,000 ₪. במקרה זה, המשיב קיבל הודעת קנס, אם כי בכר להישפט. ואכן, הוא הוזמן לדיון שהתקיים בעניינו ביום 4.1.18. במסגרת דיון זה המשיב הורשע על יסוד הודאתו, ושני הצדדים טענו לעונש.
5. בבוא ביהמ"ש קמא במסגרת גז"ד לקבוע את סכום הקנס, הוא ציין בזו הלשון: "נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, והעובדה כי הוא משתכר בסך של 2,300 ₪ בלבד כאשר הוא מפרנס חמש נפשות, ונוכח העובדה כי הוא נוהג תקופה של 14 שנים, ולחובתו עבירה קודמת אחת בלבד של העמדת רכב עלה מדרכה משנת 2013 שהינה עבירה של ברירת משפט, אני סבורה כי יש להפחית מסכום הקנס המקורי". מנימוקים אלה ביהמ"ש קמא חייב את המשיב בתשלום קנס בסך 400 ₪ בלבד.
6. עם תוצאה זו לא השלימה המערערת. בערעורה וגם בטיעון שהתקיים בפניי היום, היא חזרה והזכירה כי ביהמ"ש מוסמך להפחית מהקנס המקורי רק בקיומם של "נסיבות מיוחדות" שלא מתקיימות במקרה זה.
7. לאחר עיון בתיק קמא, בהודעת הערעור ושמיעת טענות הצדדים בפניי היום, ולא בלי התלבטות, החלטתי לדחות את הערעור ולהותיר את מסקנת ביהמ"ש קמא על כנה, להלן אנמק.

8. עמדתה העיקרונית של המערערת מתיישבת עם הקבוע בסעי' 230 לחוק הסדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. ביהמ"ש אינו מומסמך לסטות מעונש המינמום אלא בקיומן של נסיבות מיוחדות. נסיבות כאלה, כפי שנקבע, לא יכולות להיות אך "**ניהולם של חיים נורמטיביים גרידא**" (רע"פ 2829/13 **מור מוריאל נ' מ"י**, פסקה 14, (29.4.13). ואכן בעניין זה יש להקפיד, אחרת תסוכל התכלית העיקרית העומדת ביסוד הסדר זה, שהינה תכלית היעילות (רע"פ 7223/06 **יהודה יולזרי נ' מ"י** (12.9.06)).

9. בענייננו - ביהמ"ש קמא מנה את הנסיבות שעמדו ביסוד מסקנתו והמרכזית שבהן הינה העובדה שהמשיב מפרנס חמש נפשות, כאשר הכנסתו החודשית מסתכמת בסך 2,300 ₪. אין צורך במקרה זה לשרטט את גבולותיהן של "הנסיבות המיוחדות", עם זאת סביר לקבוע כי טענה לקשיים כלכליים לכשעצמה לרוב לא מצדיקה הפחתת הקנס המקורי. עם זאת במקרה זה, נראה כי קיימת מצוקה כלכלית קשה בה שרוי המשיב ובני ביתו; מצוקה זו יחד עם עברו התעברותי של המשיב מטים את הכף לכיוון דחיית הערעור.

10. ועוד, גם אם מקרה זה הינו גבולי - הרי ההלכה לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונש אלא במקרים חריגים בהם קיימת טעות בולטת או כאשר העונש שהושת ע"י הערכאה הדיונית חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנהוגה - ואיני סבור כי זה המקרה - אף היא מובילה לדחיית הערעור.

11. לאור האמור לעיל - מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פס"ד זה לצדדים.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.